Θέσεις

πάνω στην 48ωρη απεργιακή κινητοποίηση στις 19-20 Οκτωβρίου

Κατάληψη Πατησίων 61 & Σκαραμαγκά

Νοέμβρης 2011

Θα ξεκινήσουμε την αναφορά μας στο απεργιακό διήμερο 19-20/10 με τη θέση μας ότι θα το αντιμετωπίσουμε ως ένα ενιαίο γεγονός και όχι ως δύο διακριτές μέρες, αν και κάθε μία ενέχει τις ιδιαιτερότητες της. Παρόλα αυτά, η μαζικότητα, η συγκρουσιακή διάθεση των διαδηλωτών και ο ρόλος του ΚΚΕ-ΠΑΜΕ-ΜΑΣ και στις δύο αυτές κρίσιμες μέρες έπαιξαν καθοριστικό ρόλο για την εξαγωγή κάποιων συμπερασμάτων.

Αρχικά να θυμίσουμε τους λόγους που κατέβασαν αυτόν τον πρωτοφανή όγκο διαδηλωτών και τις δύο μέρες στο Σύνταγμα. Η ψήφιση του πολυνομοσχεδίου για το νέο πακέτο στήριξης του ελληνικού κράτους και κεφαλαίου έρχεται να αλώσει σε πρώτο χρόνο κεκτημένα δικαιώματα στον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, αλλά κυρίως να καταστρέψει τους δεδομένους κοινωνικούς συσχετισμούς προς όφελος των αφεντικών, αλλάζοντας τις εργασιακές σχέσεις. Η πολιτική που εφαρμόζεται και αφορά τη διαχείριση του δημόσιου χρέους, αποτελεί μια ευκαιρία για την όξυνση της εκμετάλλευσης και τη διάρρηξη των σχέσεων που συγκροτούσαν τον κοινωνικό ιστό και αναπαρήγαγαν την καπιταλιστική εκμετάλλευση. Δηλαδή το κοινωνικό συμβόλαιο όπως αυτό υπεγράφη στη μεταπολίτευση και κυρίως με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ το '81. Με τις μισθολογικές αλλαγές, τις νέες ρυθμίσεις περί των συλλογικών συμβάσεων και την εργασιακή εφεδρεία στον δημόσιο τομέα, τα αφεντικά αποσκοπούν στη βαθιά υποτίμηση των μικρών και μεσαίων στρωμάτων, αυτών που αποτελούσαν τους συναινετικούς πυλώνες του μεταπολιτευτικού πεδίου.

Σε αυτό το πλαίσιο, επομένως, εξηγείται η πρωτοφανής προσέλευση διαδηλωτών και ο γιγαντιαίος αριθμός δημοσίων υπαλλήλων της πρώτης μέρας. Εργαζόμενοι που πλήττονται άμεσα από τα νέα μέτρα, αλλά κυρίως που νιώθουν πως η παρούσα πολιτική και οικονομική κατάσταση τους τραβά το χαλί κάτω από τα πόδια. Και τους υπενθυμίζει διαρκώς πως το παράδειγμα «Γιαννίτση»[1] έχει τελέψει… Αυτό το κλίμα αμηχανίας και έλλειψης αυτοπεποίθησης αποκρυσταλλώθηκε στις συγκρούσεις. Αν και η παρουσία τόσων διαδηλωτών σε αυτήν τη συγκυρία θα αποτελούσε στοίχημα για το «πόσο γρήγορα θα μπουν οι εξεγερμένοι στη Βουλή»[2], παρόλα αυτά οι συγκρούσεις δεν γενικεύτηκαν ώστε να αποκτήσουν εξεγερτικά χαρακτηριστικά.

Η πλειοψηφία του κόσμου στεκόταν κοντά στο χώρο των συγκρούσεων, ενίοτε επικροτώντας με χειροκροτήματα[3], δημιουργώντας με αυτόν τον τρόπο ένα τεράστιο «μαξιλάρι» στο Σύνταγμα και κάνοντας αδύνατο για τις αστυνομικές δυνάμεις να επέμβουν δίχως να αποφευχθεί ένα μακελειό.

Άλλωστε τόσο η πρωτόγνωρη εικόνα της τριπλής πορείας να ανεβαίνει προς το Σύνταγμα (Σταδίου, Πανεπιστημίου και Ακαδημίας), όσο η μεγάλη πυκνότητα του κόσμου σε σημεία, δεν άφνε τις πρώτες ώρες τουλάχιστον, πολλά περιθώρια στις αστυνομικές δυνάμεις να επέμβουν, όπως γνωρίζουν καλά να κάνουν σε αυτό το μητροπολιτικό πεδίο, φοβούμενοι το πολιτικό κόστος. Αλλά και όταν οι συγκρούσεις ξεδιπλώθηκαν, το επιτελικό σχέδιο της αστυνομίας φαινόταν να ήταν η ομαλή διαχείριση του πλήθους, δηλαδή η χειρουργικού τύπου αποκλιμάκωση των εντάσεων, η διάσπαση/απομόνωση των εστιών σύγκρουσης και αναχαίτιση αυτών. Μία απόφαση που στηριζόταν στο δεδομένο ότι την επόμενη «κρίσιμη» μέρα τα δεκανίκια του συστήματος θα κρατούσαν τον μπαλαντέρ…

Η 1η μέρα χαρακτηρίστηκε από ένα επιπλέον γεγονός που έδρασε καταλυτικά στην εξέλιξη του 48ωρου.

Το ΠΑΜΕ τα τελευταία χρόνια έχει επιλέξει να πορεύεται μόνο του ώστε να μπορεί μην εμπλέκεται σε καταστάσεις που δεν επιλέγει να διαχειριστεί, να ορίζει τις πολιτικές και οργανωτικές συνθήκες και να αυτοπαρουσιάζεται ως ο αποκλειστικός εκφραστής του «μαζικού-λαϊκού-κινήματος»[4], ένα πολιτικό αντίπαλο δέος απέναντι στις «ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες».

1. Οι μαζικές διαδηλώσεις του 2001 είχαν αναγκάζει την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ να αποσύρει το νομοσχέδιο Γιαννίτση για την αλλαγή του ασφαλιστικού, πριν καν προλάβει να το καταθέσει στη Βουλή.

2. Το χρησιμοποιούμε κυρίως ως σχήμα λόγου αν και φαίνεται (ιδιαίτερα μετά την 5/5/10) πως για πολλούς, από την αστυνομία (αναλογιζόμενοι τις ανακοινώσεις της ΕΛ.ΑΣ για τις κινητοποιήσεις στις 28-29/6) μέχρι τους ίδιους τους βουλευτές αποτελεί τον αλγεινό φόβο.

3. Δίχως να λείψουν και αψιμαχίες με διαδηλωτές οι οποίοι πορεύονταν έχοντας καλυμμένα τα πρόσωπά τους.

4. Όπου αναφέρεται ο όρος μαζικό-λαϊκό-κίνημα θα εννοούμε τους χώρους που ελέγχει το ΚΚΕ μέσω των οργάνων του: ΠΑΜΕ-ΜΑΣ-ΣΑΣΑ.

Η διασταύρωση του ΚΚΕ με τους αγώνες που διεξάγονται κοινωνικά είναι κάτι το οποίο επιλέγεται με κριτήριο την πολιτική σπέκουλα. Η πρόβα τζενεράλε για τη 2η μέρα, η τοποθέτηση δηλαδή των μπλοκ του ΠΑΜΕ επί των οδών Αμαλίας και Όθωνος, με την περιφρούρηση να έχει γυρίσει την πλάτη σε Βουλή/μπάτσους και οι μικροσυμπλοκές με διαδηλωτές που προσπαθούσαν να φτάσουν μπροστά[5], ήταν μία κίνηση που είχαμε να δούμε, με μια μικρή παραλλαγή, από την 8η Μάρτη του 2007.[6]
Το μέγεθος όμως της χυδαιότητας δεν το έφτανε.

Και η ευθύνη των όσων συνέβησαν τη 2η μέρα βαραίνει αποκλειστικά το ΚΚΕ.

Αρχικά, η κρισιμότητα της πολιτικής κατάστασης, με το πλήθος των επίδικων που διακυβεύονταν εκείνη την ημέρα εντός κοινοβουλίου, ήρθε ως συνέχεια δύο εβδομάδων έντονων κινηματικών διεργασιών και καταλήψεων δημοσίων κτηρίων

Σε αυτό το κλίμα επομένως αποφάσισε το ΠΑΜΕ-ΚΚΕ-ΜΑΣ να διαφυλάξει την αστική νομιμότητα και να τοποθετηθεί στο κέντρο του χάρτη των αγώνων ώστε να καρπωθεί πολιτική υπεραξία και να δώσει ένα διπλό μήνυμα δύναμης και πολιτικής σταθερότητας. Δηλαδή στο Σύνταγμα, μπροστά από την πόρτα του κοινοβουλίου. Σε αυτό έρχεται να προστεθεί επίσης το γεγονός πως η βάση του κόμματος πιέζει για την απουσία του ΚΚΕ από τις κεντρικές διαμαρτυρίες (βλ. Σύνταγμα και «πλατείες», καλοκαίρι 2011) και τις μαζικές διαδηλώσεις αυτής της περιόδου, κλονίζοντας με αυτόν τον τρόπο το εσωτερικό του.

Έτσι το κάλεσμα για τον «αποκλεισμό» της βουλής έπρεπε να μπορεί να αντεπεξέλθει στα «κρίσιμα» διλήμματα που τίθενται:

Διαχωρισμός και υποβίβαση των «πλατειών» αλλά ταυτόχρονα διατήρηση της πρόσβασης σε δεξαμενές ψηφοφόρων· υπεράσπιση των κεκτημένων με αγωνιστικά χαρακτηριστικά αλλά ταυτόχρονα διασφάλιση της αστικής νομιμότητας ως κοινοβουλευτικό κόμμα· κόμμα «ανατροπής» αλλά ταυτόχρονα κόμμα της αστικής δημοκρατίας (που μπορεί να διαπραγματεύεται, ιδιαίτερα μετά τις επερχόμενες εκλογές)[7]· κόμμα κατάργησης της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής αλλά ταυτόχρονα κόμμα-ιδιοκτήτης καπιταλιστικών επιχειρήσεων όπως ο Ριζοσπάστης, ο 902 και η Τυποεκδοτική - με δεκάδες απολύσεις σε αυτές.

Ξύλο με ζήλο Περισσό...

Αλλά πέραν τούτου, η στρατιωτικού τύπου επίδειξη δεν ήρθε ως κεραυνός εν αιθρία, αλλά έχει μία μακρά ιστορία στη μνήμη των κοινωνικών αγώνων και αφορά τον ηγεμονικό χαρακτήρα που θέλει να διαδραματίζει το ΚΚΕ μέσα σε αυτούς. Έναν κυριαρχικό ρόλο που επιχειρεί να τον διασφαλίζει διεμβολίζοντας κάθε πόλο αντιστεκόμενων που ξεφεύγει από το μαντρί του, δημιουργώντας με αυτόν τον τρόπο τα όρια και ένα ολόκληρο πεδίο εξαιρουμένων.

Όποιος δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας... θα λοιδορείται και θα ξυλοφορτώνεται.

Αυτή είναι μια εμπειρία χρόνων στα κεφάλια και στα μυαλά μας. Και τα παραδείγματα αμέτρητα[8]: οι «350 οργανωμένοι πράκτορες της ΚΥΠ των Ρουφογάλη-Καραγιαννόπουλου»», όπως χαρακτηρίστηκαν οι εξεγερμένοι του Πολυτεχνείου του '73 από την

Πανσπουδαστική No. 8· η σπίλωση των μεταπολιτευτικών εργατικών αγώνων και των αγωνιζόμενων ως προβοκάτορες και φιλοχουντικοί[9]· το ξύλο και τα βασανιστήρια[10] από τις «ταξιαρχίες» των Μαλάμη-Μαρούκη στο Χημείο του '79· η ματαίωση της πορείας της ΕΦΕΕ δύο μέρες μετά την δολοφονία του 15χρονου Μ. Καλτεζά στο Πολυτεχνείο του '85 λόγω των «προβοκατόρων»· η συντονισμένη επίθεση ΜΑΤ/ΚΝΑΤ εναντίον μπλοκ αναρχικών στο Πολυτεχνείο του '98· ο Δεκέμβρης του '08 και «τα σκοτεινά κέντρα εξουσίας»...

Πρακτικές που δεν θα μπορούσαν να μην απολήξουν και στο «κρίσιμο» σήμερα.

Η έννομη ένταξη του ΚΚΕ στη μεταπολιτευτική αστική δημοκρατία έρχεται με τη δήλωση νομιμοφροσύνης στον Καραμανλή το '74[11] και τη στήριξη του καθεστώτος στις δύσκολες στιγμές του, μία επιλογή που έχει αποδειχθεί ιστορικά: συγκυβέρνηση το '89-'90, συκοφάντηση της εξέγερσης του '08, αποκλεισμός και προστασία της Βουλής το '11.

Και αυτή η επιλογή του ΚΚΕ να αυτοπαρουσιάζεται ως εγγυητής της έννομης τάξης και ως αστυνόμος ενάντια στον «εσωτερικό εχθρό» επιτυγχάνεται διότι το ΚΚΕ δεν αντλεί την νομιμοποίησή του από το κίνημα εν γένει, αλλά από τους μηχανισμούς που εμπλέκεται: το «μαζικό-λαϊκό-κίνημα»[12] και το Κράτος.

5. Μέχρι τις 2.15 μμ. όπου ξεκίνησε η αποχώρησή τους και η έναρξη των συγκρούσεων.

6. Κατά τη διάρκεια των πανεκπαιδευτικών-πανελλαδικών διαδηλώσεων ενάντια στον νόμο-πλαίσιο Γιαννάκου το 2007, η ΚΝΕ πορευόταν (με τα μπλοκ που έλεγχε στις σχολές) μαζί με τους υπόλοιπους φοιτητικούς συλλόγους. Στις 8/3, μέρα ψήφισης του νόμου, και ενώ μπροστά από το κοινοβούλιο διεξάγονταν συγκρούσεις με την αστυνομία, τα μπλοκ τις ΚΝΕ που ήταν τοποθετημένα επί της Αμαλίας κρατούσαν τις αλυσίδες του κλειστές για τους διαδηλωτές και άφηναν χώρο για τις διμοιρίες να τις διασχίζουν με αποτέλεσμα να ακολουθήσει ένα «μακελειό» άγριου ξύλου και 61 συλλήψεων.

7. Δεν είναι άλλωστε τυχαία η αριστερή αντιπολίτευση που έκανε τηλεοπτικά το ΛΑΟΣ (βλ. Άδωνις) στο ΚΚΕ, ευχαριστώντας το για την περιφρούρηση της βουλής, κίνηση που έγειρε αντιδράσεις από τα στελέχη του

8. Για περισσότερες πληροφορίες αναφορικά με τους αντιδικτατορικούς και μεταπολιτευτικούς αγώνες μεταξύ '72 - '81διαβάστε: «Νοέμβρης 73, αυτοί οι αγώνες συνεχίζονται: 10 χρόνια ντκουμέντα», Αθήνα, 1983.

9. Οικοδόμοι:'75 - '76, Μάντεμ Λάκκο: '76, Μαντούδι: '76.

10. Στα σταλινικά πρότυπα των γκουλάγκ,, ο αρχι-κνίτης Μαλάμης σβήνει τσιγάρο στο μάτι ενός καταληψία, στο πλαίσιο ανάκρισής του, για την αποκάλυψη των «διασυνδέσεών» [sic] του με τους «αναρχικούς των Εξαρχείων».

11. Ήδη από το '58, με την διάλυση των παράνομων οργανώσεων και τη στήριξη της νόμιμης ΕΔΑ, το ΚΚΕ ακολουθώντας την ρεβιζιονιστική γραμμή του ΚΚΣΕ (1956), επιχειρεί να βρει τη διέξοδο για την νόμιμη συμμετοχή στα αστικοδημοκρατικά δρώμενα.

12. Βλ. παραπομπή 4.

<- - - - -Αντιμονοπωλιακοί αγωνιστές

προβάρουν τα νέα τους κοστούμια

{ή με τις κουκούλες ή με τις γραβάτες}

Έτσι κάθε πρόβατο που βγαίνει από το μαντρί της Απόλυτης Αλήθειας του Κόμματος θα διώκεται ως προβοκάτορας, γνωστός-άγνωστος, πράκτορας της ΕΥΠ, παρακρατικός, μέλος σκοτεινών κύκλων, UFO, ΕΛ[13], κλπ.

Ο κουκουλοφορισμός» ως σκοτεινό σημείο στο πολιτικό πεδίο έχει ένα στόχο: να χτυπήσει την εξεγερτικότητα και το όραμα της συνολικής ανατροπής. Ό,τι δηλαδή δεν σκοπεύει να πράξει το ΚΚΕ. Και ταυτόχρονα να στρέψει τα φώτα στο κέντρο του αγώνα, στον «ηγεμόνα» του κινήματος, ο οποίος με νόμιμο πλέον τρόπο, όχι μόνο συνεργάζεται με την αστυνομία, αλλά καταφέρνει να την υποκαθιστά ενσωματώνοντας με αυτόν τον τρόπο δύο διαδοχικές φάσεις του σύγχρονου καπιταλιστικού κράτους ως ρυθμιστή των κοινωνικών σχέσεων: του παρεμβατικού κράτους πρόνοιας και του αυταρχικού κράτους ασφάλειας.

Μ' ένα σμπάρο, δυο τρυγόνια!

Η στάση της αριστεράς

Στη γραμμή αυτή συνέπλευσαν τόσο τα ΜΜΕ, όσο και μεγάλα κομμάτια της αριστεράς. Για τα ΜΜΕ δεν μας προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση. Ούτε το γεγονός ότι συντάχθηκαν με τις ανακοινώσεις του ΚΚΕ και τα συμπεράσματά του, ούτε ότι έτρεξαν να το συγχαρούν για την αποτελεσματικότητά των πράξεών του. Εντύπωση, αλλά όχι έκπληξη, μας δημιούργησε η στάση της υπόλοιπης αριστεράς. Όλων αυτών που έχουν εξαιρεθεί από το ΚΚΕ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΟΕ, κλπ) και έχουν ξυλοφορτωθεί από τα ΚΝΑΤ ουκ ολίγες φορές. Όλων αυτών των απολιθωμάτων που δεν κατάφεραν, ούτε την "κρίσιμη" αυτή στιγμή, να κρατήσουν αποστάσεις από τη μαμά ΚΚΕ, καταδεικνύοντας έτσι το πραγματικό τους προφίλ. Όλων αυτών που φαντασιώνονται τον "ενιαίο αριστερό πόλο" για να μαζέψουν ψηφαλάκια και να οριοθετήσουν το πεδίο της πολιτικής τους παρέμβασης με κριτήριο τον απολύτως ελεγχόμενο από τους ίδιους χαρακτήρα των αντιστάσεων

Με αυτή τη γραμμή, πάντως, δεν συμπορεύτηκαν όλες οι συνιστώσες της αριστεράς. Υπήρξαν και συλλογικότητες, που δεν αναπαρήγαν τα παραληρήματα του ΚΚΕ, αλλά αντίθετα ανέδειξαν τον αισχρό του ρόλο. Αποκλίνουσες από τις ηγεσίες τους θέσεις εξέφρασαν και κομμάτια εντός των παραπάνω κατάπτυστων γκρουπών, γεγονός που επιβάλλει και στην υπόλοιπη αριστερή βάση να τοποθετηθεί απέναντι στη συκοφαντία σε βάρος αγωνιζόμενων, τους οποίους συναντούν και θα συνεχίσουν να συναντούν σε κοινωνικούς αγώνες.

Σπάζοντας τις γραμμές ...

Όσοι από τους διαδηλωτές επιχείρησαν να προσεγγίσουν το κτίριο της Βουλής ουσιαστικά συγκρούστηκαν με την αντίληψη της πρωτοπορίας και των πεφωτισμένων ηγετών. Των ιεραρχικών μηχανισμών που αποφασίζουν, οργανώνουν τις μάζες και αντιλαμβάνονται το κίνημα ως προέκταση του κόμματος. Όλων αυτών που μπορούν να αποφασίζουν στο όνομα άλλων για το πότε είναι «ώριμες οι συνθήκες». Οι χιλιάδες του κόσμου που εκείνη την ημέρα φώναζε «ΚΚΕ το κόμμα σου χαφιέ» είναι αυτοί που τόσα χρόνια έχουν αντιληφθεί τις λασπολογίες και τα ψέματα του Ριζοσπάστη και του κάθε κουκουέ ή κνίτη.

Η επιλογή των διαδηλωτών να επιτεθούν ενάντια στα ΚΝΑΤ δεν ήταν προαποφασισμένη, όπως προαποφασισμένη δεν ήτανκαι η επιλογή των μέσων. Εν αντιθέσει, με την επιλογή των ομάδων περιφρούρησης και εφόρμησης των ΚΝΑΤ να τοποθετηθούν μπροστά από τη βουλή και τα ΜΑΤ. Η επιθετική στάση της περιφρούρησης απέναντι σε όποιον ήθελε να μπει στα μπλοκ του ΠΑΜΕ-ΜΑΣ ώστε να πλησιάσει τις τελευταίες γραμμές πριν τα ΜΑΤ ήταν ενδεικτική: έλεγχος τσαντών, ταυτοτήτων, τραμπουκισμοί κα. Η μία αστυνομία υποκαθιστά την άλλη.

Είμαστε από αυτούς που βρεθήκαμε εκεί για να υπερασπιστούμε την παρουσία μας στο δρόμο απέναντι στο κράτος και το κόμμα. Βρεθήκαμε μέσα στην αμφίδρομη αγριότητα της σύγκρουσης μιας ανεξέλεγκτης κατάστασης που επέφερε σοβαρούς τραυματισμούς. Δεν ιεροποιούμε τη βία και τα μέσα. Η κοινωνική αντιβία δεν είναι ούτε αγαθή ούτε κακή. Είναι μεταβλητή του κοινωνικού ανταγωνισμού. Και ως τέτοια κάθε φορά που εκδηλώνεται θα πρέπει να εμπεριέχει τις έννοιες της επιλογής , της ευθύνης της πράξης και του ενδυνάμει αποτελέσματός της.

13. Είναι άλλωστε εκπληκτική η ομοιότητα αυτής της στρατηγικής του ΚΚΕ, να εξαιρεί δηλαδή τους πολιτικούς αντιπάλους από την πολιτική σφαίρα, με την αντίστοιχη της άκρας δεξιάς. Οι θεωρίες συνομωσίας περί μυστικών ελίτ, κατακομβών κινεζομασώνων και μογγολοεβραίων βρίσκονται κατά κόρον στην πολιτική ατζέντα της άκρας δεξιάς σε μία προσπάθεια να καταλήγει σε συμπεράσματα

Αυτό σημαίνει, για παράδειγμα, να αναγνωρίζεται το γεγονός ότι τα μέσα της κινηματικής αντιβίας είναι και όπλα, τα οποία, υπό προϋποθέσεις, μπορούν να τραυματίσουν πολύ σοβαρά κάποιον που δεν «επιλέγουμε» , ο οποίος δε μπορεί να λογίζεται ως «παράπλευρη απώλεια». Όπως, επίσης, ότι το να εκτοξεύονται πέτρες σε κόσμο που δεν συγκρούεται, ακόμα και αν στέκει πίσω από τις λυσσασμένες ορδές της κόκκινης περιφρούρησης, είναι απόδοση συλλογικής ευθύνης. Διότι όπως κανείς δεν ήθελε (για τον εαυτό του) να φύγει εκείνη την άγρια μέρα ξαπλωτός, έτσι και κανείς δεν ήθελε να γυρίσει σπίτι με το βάρος ενός νεκρού διαδηλωτή.

Ένα νεκρό διαδηλωτή τον οποίο το ΚΚΕ και η πλειοψηφία της Αριστεράς προσπάθησαν να χρεώσουν στις συγκρούσεις με τα ΚΝΑΤ. Η χυδαία διαχείριση του θανάτου του 53χρονου Δημήτρη Κοτσαρίδη, γραμματέα του παραρτήματος του συνδικάτου οικοδόμων του Βύρωνα και μέλος του ΠΑΜΕ αποκρυσταλλώνει μία χυδαία πολιτισμική αντίληψη. Το να σκυλεύεις ένα νεκρό για μικροπολιτικά συμφέροντα αποτελεί το απαύγασμα μίας κυνικής πολιτικής κουλτούρας, του σταλινισμού. Και το να στέκεσαι μπροστά σε ένα νεκρό με τρόπο λιτό, με σύνεση και σεβασμό, είναι μία απόπειρα να μην απομονωθεί ο θάνατος από τη ζωή, ως κάτι ξένο προς αυτήν.

Για τον κόσμο της αυτοοργάνωσης και των ακηδεμόνευτων αγώνων, τα γεγονότα του διημέρου ανέδειξαν το σημασία των ερωτημάτων που καλούμαστε να απαντήσουμε.

Στο περιβάλλον της κοινωνικής πόλωσης, όξυνσης της κρίσης και της ολομέτωπης επίθεσης κράτους και αφεντικών, δεν χωράνε μισόλογα.

Αν δεν περάσουμε στην αντεπίθεση ο κόσμος της διαμεσολάβησης, της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης θα νικήσει. Αν δεν ορθώσουμε το ανάστημά μας απέναντι στους απανταχού θεματοφύλακες των αγώνων και του συστήματος, αν δεν σταθούμε με εργαλεία την αλληλεγγύη, την αντιθεσμική και αδιαμεσολάβητη δράση οι αγώνες δεν θα περάσουν ποτέ πραγματικά στα χέρια μας.

Στους εργασιακούς χώρους, στις γειτονιές, στις πλατείες, στα σχολεία, στα πανεπιστήμια η κατάληψη δεν είναι απλά μέσο αγώνα. Είναι το περιεχόμενό του. Είναι η απαλλοτρίωση του κλεμμένου χώρου και χρόνου .
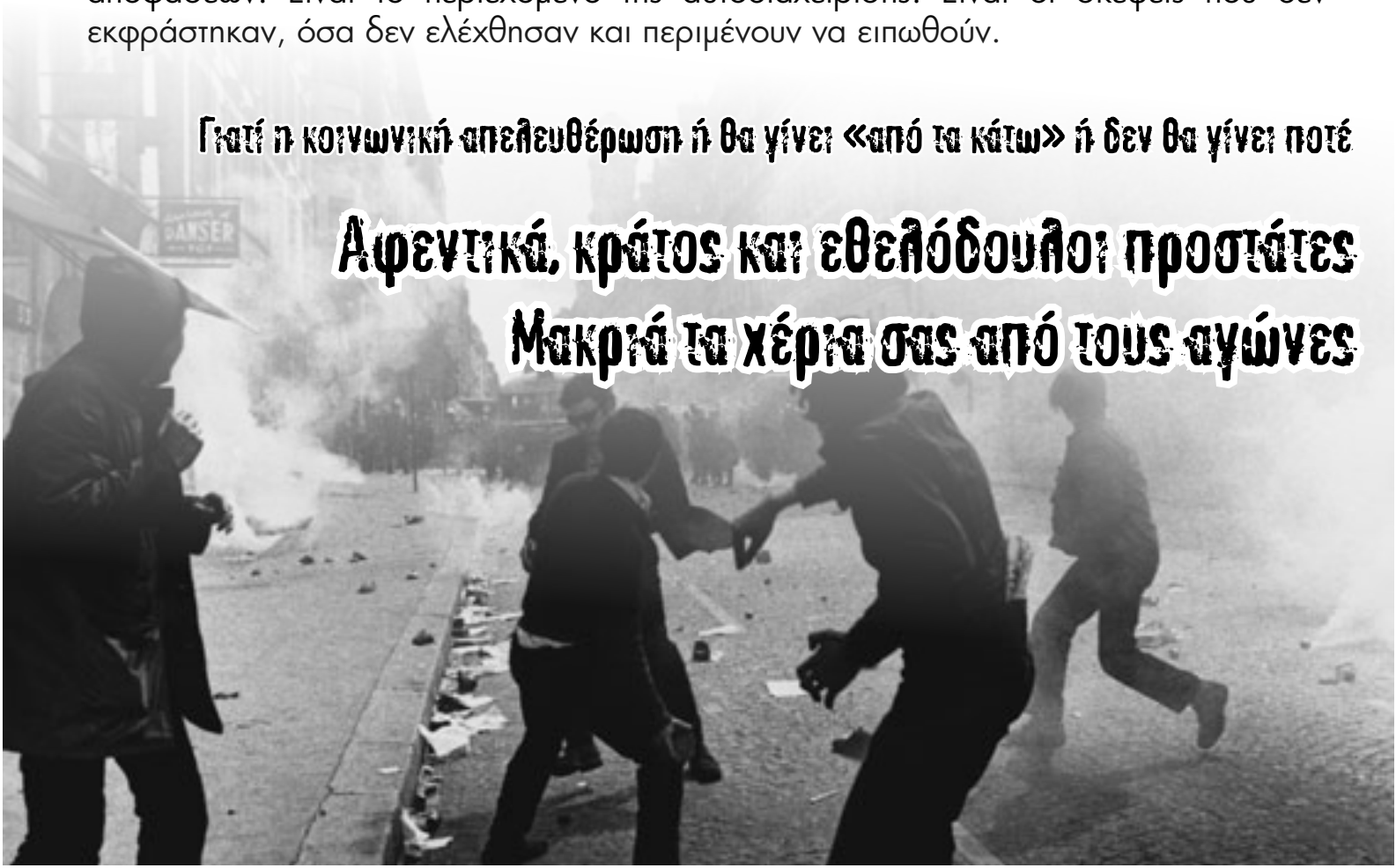
Και οι οριζόντιες-αντιιεραρχικές συνελεύσεις τους δεν είναι απλά μέσο λήψης αποφάσεων. Είναι το περιεχόμενο της αυτοδιαχείρισης. Είναι οι σκέψεις που δεν εκφράστηκαν, όσα δεν ελέχθησαν και περιμένουν να ειπωθούν.